Так, доки сила не покине,
селюк працює ненастанно.
Він знає,— взимку відпочине,
тепер же — тільки ляже, встане.
Ще й півні ранні не запіли,
ще спить собака при амбарі,-
вже на ногах він:— "Чи купили
мотуззя й дьогтю на базарі?"
Заснуть не може і дружина,-
хоч встигла все, як слід, зробити,
та взавтра жнив жарка година,
отож, сердита,
подвір'ям прудко пробігає,
клопочеться, до клуні вбігши,
аж раптом — "Чуєш, жінко? Тихше.
Не бігай. Все готово нині.
Гей, Ваньо, ледарю, ставай же!
Зачервоніло вже крайнеба
і сонце вже звелося майже,-
на луг худобу гнати треба".
А Ваньо, сонний, позіхає,
і Сивчо, вискочивши з хліва,
на хлопця пильно поглядає
і в нього ніс вологий тиче.
"Ставай! — гукає войовниче
на хлопця тато, серед двору
при возі ставши.— День вже скоро!"
В сусіди поруч галас чути,
когось хтось лає запопадло.
У кузні грає молот кутий,
йому підспівує ковадло.
Вітрець ранковий пролітає
і дзенькіт дзвоників лунає
десь віддалік. Проходить стадо...
Життя пробуджується всюди

і сонце вже метає радо
свої вогні землі на груди.

Перекладач: Микола Бажан